

# ČAJ



*Pro chvíle pohody*

**DUBEN 2010**

**Časopis Autorů Jičínska**

Je ve mně uklizeno  
tichý smír  
stoupání neklidů hlídá hráz dveří  
Vpouští jen výsostné  
hlasy lyr  
Význam té chvíle jen znalec krás  
změří

Tři tečky za větami  
vykřičník  
sto hadích otazníků zkamenělo  
Poslední jako  
výkřik ční  
Tuším že zmrazit chce v kámen  
tělo...

***Draga Zlatníková***

43

**Vážený čtenáři,**

dubnové číslo ČAJe je slavnostní, neboť LiS v tomto měsíci oslaví 20.výročí vzniku spolku. Hostem je tentokrát „Kamenná holka“, která se stala inspirací pro autorky a autory ze spolku. Každý po svém se k problematice tajemné neznámé vyjádřil a je na vás, abyste posoudili, jak se jim to podařilo.

Necht' se oslavy vydaří a jsem rád, že ČAJ může být opět u toho.

Váš Václav Franc

### OBSAH ČÍSLA:

#### **Bohumír PROCHÁZKA**

- Monika a kamenná holka (3)
- Monika a srovnání (15-16)

#### **Hana RUNČÍKOVÁ**

- Když padají hvězdy (3-5)

#### **Václav TESLÍK**

- Kamenná holka (5)

#### **Ilena PLUHAŘOVÁ**

- Kamenná dívka (6-7)

#### **Václav FRANC**

- Já vím ... (7-9)

#### **Petr VESELÝ**

- Kamenná holka:Monika (9-10)

#### **Josef JINDRA**

- Monika a chvění (10-11)

#### **Draga ZLATNÍKOVÁ**

- Kamenná holka (12-15)

### **HOST ČAJE:**

### **KAMENNÁ HOLKA**

U kaple Nejsvětější Trojice v Ostružně je podivná socha. Stojí tam v kopřivách, je trochu omšelá. O tom, koho socha představuje, názory se liší. Odborníci mluví o Kajícnici, o Maří Magdaléně, objevil se i typ na Anežku Římskou, neboť není vyloučeno, že držela v rukou beránka. Přesně není ani známo, jak se socha na místo poněkud romantické dostala. Když přemýšleli členové Literárního spolku při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně o tom, čím vstoupí do letošního ročníku celostátní akce Den poezie, padla volba na tuto Kamennou holku, jak ji nazvali. A tak se na prospektu Den poezie mezi osmatřiceti českými městy jako každý rok objevil i Jičín.



Osm členů spolku se nechalo sochou inspirovat a napsalo poezii nebo prózu. Ve středu 11.listopadu 2009 pak své výsledky přednesli veřejnosti. Četba byla proložena klavírním doprovodem Ondřeje Procházky a po celý večer byly promítány fotografie sochy, ale i cesty k ní. Inspirací Kamennou holkou se nechala ovlivnit i Kateřina Valášková z Jindřichova Hradce, která



poslala tři grafiky(viz obrázek). Večer byl nejen přehlídkou tvorby LiSu, ale i poznáním toho, kolik zajímavostí je v našem okolí a jaké výzvy pro vnímání a tvorbu přinášejí. Taky ale jak spojením několika žánrů – hudby slova, fotografií a grafiky umocní se umělecký dojem. □V knihovně zněly texty Hany Runčikové (četla Eva Jebavá), Václava France, Ilony Pluhařové, Josefa Jindry, Václava Teslíka, Petra Veselého, proChora a Dragy Zlatníkové. Poskytli svoje texty ČAJi a můžete se s nimi seznámit i vy. Bohumír Procházka

## **MONIKA A KAMENNÁ HOLKA**

### **Bohumír PROCHÁZKA**

Monika projela okolo kapličky a začala šlapat rychle, protože šel déšť. Jak zrychlila, tak zpomalila. Něco ji zaujalo, ale nedokázala povědět co. Tak zase zrychlila. Ještě než dojela zmoklá domů věděla, že se musí co nejdříve vrátit.

Pak byla škola a seminárky a rozbité kolo a protivná máma a ... . Moniku kaple Nejsvětější Trojice začala přitahovat stále víc. Vlastně ne kaple, ale touha vypátrat to Něco.

Asi deset metrů od kapličky, úplně zarostlá v kopřivách, stála socha. Moniku nikdy sochy nezajímaly, proto jenom zpomalila. Moniku zajímali ti, kteří sochy dělají. Nebo ti, podle kterých se sochy dělají. Ale oni se zase nezajímají o Moniku. Prostě jela dál.

Jak je to v životě podivně udělané. Když zase za pár dní vzala kolo, ono se stočilo ke Trojici. Cestou si ustanovila, že se musí té podivné přitažlivosti k jakémusi přitesanému kameni zbavit. Prohlídne, a vymaže.

Protlačila kolo mezi kopřivami. Holka jakási. Jen od kolen nahoru. obrostlá mechem. Asi dost nedbale zpracovaná. Ruce podivně sepnuté. Ale asi ani ne svatá. Tu by snad udělali důkladněji. Možná to ani nebyla lajdácká práce kameníka. Jen déšť, vítr, mráz. I na kamenné holce může být erose. Dobře. Už ví, může vymazat. Je daleko více a daleko zajímavějších věcí. Ujížděla a radovala se, že bude mít pokoj.

Neměla. Napříště si přetáhla rukávy svetru přes dlaně a začala likvidovat kopřivy okolo sochy. Docela to šlo, stvoly byly suché, stačilo je ulámat. Socha dostala světlo a změnila se. Jakoby rozsvítila. Ale třeba si to myslela jen Monika, jiného by to nenapadlo. V něčem, zejména v těch nejméně důležitých věcech byla Monika důkladná. Našla asi metrové poleno. Bylo těžké, dost se podřela. Kousek ho táhla, kousek valila. Založila z obou stran kameny a posadila se naproti kamenné holce. Slunce už bylo nízko, svítilo holce do očí.

Monika si začala vymýšlet ....

## **KDYŽ PADAJÍ HVĚZDY**

### **Hana RUNČIKOVÁ**

Monika si složila ruce pod hlavu a začala hypnotizovat černej cár nebe nad sebou. Jak dlouho asi může trvat, než přiletí první? Pomalu se ochlazuje, ale Monice, zachumlané do spacáku a vybavené termoskou s kafem, je celkem příjemně. Opodál ji nehnutě pozoruje a střeží kamenná holka. Monice to dodávalo pocit bezpečí. V jejích představách narostla soše křídla – a Monika si ji pasovala na svého anděla strážného. A nejen to. Už dávno se stala její důvěrníci. Ne že by se jí Monika svěřovala nahlas – ale měla pocit, že jí ta kamenná dívka čte myšlenky. A tak s ní občas rozmlouvala, jen tak tiše, v duchu.

Stejně jako dnes. Kamenná holka moc dobře věděla, proč sem Monika přijela a proč se rozhodla přenocovat pod širým nebem. Naslouchala Moničiným myšlenkám a mírně se usmívala. Monika přijela pozorovat hvězdy. Přesněji, meteoritický roj, který proletí oblohou každý rok v půlce srpna – Perseidy. Ve městě je tolik světla z pouličních lamp, že na něžnou záři meteorů už nezbyvá místo. V parku by se necítila bezpečně a na hvězdárnu se jí nechtělo.

O přítomnost ostatních lidí nestála. Hlavně o přítomnost toho jednoho. Chtěla být sama a čekat na první meteorit, aby si mohla něco přát, jako to dělávala, když byla ještě malá. Snažila se vzpomenout,

co si tehdy přávala, když padala hvězda. Snad, aby se všichni lidi měli rádi, byli šťastní a zdraví, aby nebyly války... Jednou před Vánoci sdělila svým udiveným rodičům, že nechce nic, než tohle. Trochu se jí po těch časech zastesklo. Byla šťastná a spokojená, nic jí nescházelo. Když člověk vyroste, začne být všechno trochu složitější...

Monika měla najednou spoustu přání. Nejen pro sebe, mnohem víc jich měla nastřádaných pro své nejbližší a ty, které měla svým způsobem ráda. Když se zamyslela, co si chce přát ONA pro SEBE – najednou jí, snad v kontrastu oproti jejím dětským přáním, nic nenapadlo. Všechno bylo titěrné a nedůležité. A to, po čem toužila v poslední době nejvíc, bylo ztracené. A vlastně taky takové titěrné. Ale ne dost na to, aby to jen tak přebolo.

Byl to Moničin důvod, proč nešla na hvězdárnu. Zároveň to byl taky důvod, proč ještě donedávna chodila na hvězdárnu každý den. Proč si domů tahala z knihovny stohy knížek o astronomii a pak potají v koutku svého pokoje hltala větu za větou, přičemž se ještě snažila vstřebávat do šedé kůry mozkové odborné pojmy.

Moničin důvod byl z masa a kostí, dýchal, uměl chodit a když na to přišlo, tak i mluvit. Nebyl moc vysoký, ani moc hezký, spíš intelektuální typ, našťastí ale ne moc vychrtlý, jen trochu hubený. Monika si toho kluka dlouho nevšimla, až jednou – kdoví, jak se to stalo – se v jejích očích vyloupil z davu ostatních studentů a od té chvíle už do něj zpátky nezapadl.

S vervou a nasazením sobě vlastním začala Monika shromažďovat informace o svém novém objevu, vytrvale (ale nenápadně) ho pozorovala a snažila se přijít na to, co je vlastně zač tahle podivná osoba, která najednou vyplňovala všechny Moničiny myšlenky.

Mezitím se na něj usmívala, zdravila ho a čekala. Doufala, že ji třeba osloví sám. A že se to stane, až k tomu uzraje čas. Jenže čas se najednou houpal na větvi jako přezrálá švestka, lehce svrasklá, jen a jen spadnout. A Monika pochopila. A pak si na nic nevzpomínala – jak k němu přišla, promluvila, že zrudla, co řekla, co řekl on jí. Bylo to něco o škole? Snad. Jen si vybavovala, že zrovna četl nějakou knížku o planetách a souhvězdích. V čase vyměřeném k vzpamatování se usmyslela si proniknout do tajů astronomie. Ve chvíli, kdy dospěla k závěru, že už toho přečetla dost, odhodlala se k druhému pokusu. Řeč se stočila tím správným směrem; bavili se spolu o hvězdách, souhvězdích, planetách a kometách, nových objevech a starých omylech. Řekl jí, že chodívá každé odpoledne a večer do hvězdárny. Monika neodolala a přihodila si, že ona tam taky OBČAS zajde. A jak je to zvláštní, že se tam ještě nepotkali. A že by se tam někdy potkat mohli. Hvězdář (jak si ho Monika pojmenovala) nic neřekl, jen pokýval hlavou. Víc už Monika nepotřebovala.

Její svět se změnil – přibyla v něm spousta neznámých souhvězdí, galaxií, hypernov a supernov; když měla čas, vyrážela na hvězdárnu, a když ne, četla aspoň před spaním nějakou tu knížku – hlavně tu, kterou jí hvězdář půjčil ze své knihovničky. Monika ji opatrovala jako oko v hlavě a přečetla ji tolikrát, že ji už znala nazpaměť.

Hodiny strávené na hvězdárně ve společnosti dalekohledů, různých jiných teleskopů a jejího hvězdáře jakož i rozhovory o neprobádaných končinách vesmíru ji naplňovaly radostí a lehce naivním štěstím. Jenže Monice to po čase začalo být málo. Místo sáhodlouhých výkladů o vzdálených galaxiích by si ráda poslechla něco O NĚM a než na hvězdárnu, zašla by s ním raději do kavárny. A tak se snažila mezi řečí cosi naznačovat a občas na něj vrhla tázavý pohled. Ale hvězdář nereagoval. Monika měla svatou trpělivost. Ale nemohla se zbavit dojmu, že pozvat ji na kafe by hvězdáři trvalo snad milion světelných let, možná i víc.

Zápasila sama se sebou, tenhle krok by měl udělat on, ona se už snažila dost. Jenže studnice trpělivosti vyschla a Monika svůj osobní zápas prohrála. A tak se ho jednou – mezi řečí o Hubbleově teleskopu – zeptala, jestli by s ní někdy nezašel na kafe. Poněkud překvapený, kývl. Že jo, že by to šlo. Ale teď má moc práce, nějakou seminárku, kterou musí dokončit, a tak. Tak jo, culila se Monika a pokračovala s ním v debatě o teleskopu.

Monika se v duchu se opájela tímhle malým vítězstvím a nemohla se dočkat dne, kdy si hvězdář vzpomene, co jí slíbil. Postupem času ale začala pochybovat, jestli jí vůbec něco slíbil. Když ho na hvězdárně nepotkávala, její pochybnosti sílily. A když se jí začal vyhábat, přestaly být pochybnosti pochybnostmi. Monika byla zmatená. Zpytovala svědomí, ptala se sama sebe, co udělala špatně, kde se stala chyba. A protože sama na to odpověď najít nedokázala, rozhodla se zeptat někoho, kdo by jí odpovědět mohl.

Vytipovala si čas a místo s úmyslem si na hvězdáře počkat. Nakonec se dočkala. Šel sám, zcela ponořený do svým myšlenek o nekonečnosti vesmíru. Když si ale všiml, že směřuje přímo

k Monice, ihned změnil kurz – a vzal do zaječích. Monika stála na místě jako opařená. Okolní svět se začal pomalounku rozpouštět, až se utopil Moničiných očích. V té chvíli slunce ztratilo svůj jas, měsíc třpyt a hvězdy svoji chladnou krásu. Zbyl jen chlad.

Monika si hřbetem ruky utřela tvář. Tady ji nikdo nevidí, jen kamenná holka a ta už dávno o všem ví. Utěšovala se myšlenkou, že přes prázdniny všechno vyprchá a přebolí. Cítila, že to zabírá. Ale potřebovala ještě trochu času...

Snažila se brát to z té lepší stránky. Koneckonců, naučila se toho spoustu o astronomii. A z toho ostatního – si může vzít ponaučení pro příště. Jen ještě přesně nevěděla, jaké.

Najednou se v té modročerné tmě nad ní cosi zablesklo. Monika sebou trhla. Za chvíli proletěla další... a pak další... a další... a pak jich bylo strašně moc. Monika na všechno zapomněla; zaplavila ji radost, jakou necítila už dávno. Dívala se na ty padající hvězdy pohledem malé holčičky, kterou bývala – a kterou v skrytu duše zůstala. Oči jí zářily a ona jen neslyšně šeptala: *Přeju si... přeju si... přeju si...*

## KAMENNÁ HOLKA

Václav TESLÍK

Paní, málo jsem věřil.  
Časem však větry daly mi slyšení,  
a já se vánkům - svěřil:  
Malinko ztišení prospívá!

Býval jsem bloud i býval jsem žvanil.  
Čas plynul a ztěžkl pro pěšáka, dámu  
do dráhy osud mi postavil.

A tak vám povím, paní: To jsem stál v  
polích,  
kolem mne nespočet lidí,  
nad všemi jistý neklid a nejisté burácení.  
Letadlo převáželo - tak dvě stě duší.

Pod kopcem, pod polem na němž jsem stál,  
dálnice kráčela v nezvyklém chvatu,  
(trnul jsem!) - zbytečném, upovídaném.  
Pak se to stalo: Na chvíli - oči jsem obrátil,  
na chvíli oči jsem od země odvrátil,  
a pohled můj vyšel a šel, šel dál  
až k místu, kde bílý kostel mlčel a stál  
-daleko v tichu!

- Toužím - a slyším  
zvony do ticha zvoucí, celý svět slyším,  
nádherné ticho, nádherné milování ticha.  
Už tehdy jsem vás miloval, byla jste tichá  
.....

A znovu ten povyk: letadlo, dálnice, hlasy  
...

Dnes, nyní, v této chvíli - opět slyším  
ty zvony, váš čas, mne i vás,  
do ticha zvoucí - vůní své řeči.

Vůně té řeči - mne připoutala blíž:

Odemkni, ve váncích zamčena jsem  
a tichost svou - jsem tobě vydala již  
v poselství prvním, pátém i stém.

Jak si mne obcházel, půda si šeptala:  
Tys jeho vzpomínkou – probuzena.  
Tys jeho! Tys, slyšíš, nyní i tou,  
která se před časy na něco zeptala,  
a tím se stala prozrazená.

Život si pohrává - dost často s kamenem,  
pakliže drtí jej, přetváří v šterk,  
stává se pro cestu duší - i pramenem,  
pakliže tesá v něj - vytváří šperk!

Pověsí krajině na šíji – obtěžká,  
projdeš-li okolo může se stát,  
že se dech zastaví, pohledem potěžká  
a pak se nesměle - počíná ptát:

Kdo si tě zaslouží?

# KAMENNÁ DÍVKA

Ilona PLUHAŘOVÁ

Monika ještě chvíli seděla před sochou a obdivovala její ladné tvary. Lidské tělo sice připomínala pouze v náznacích, ale byla krásná. Monika si nepřipadala krásná. Nechtěla sice vypadat jako modelka, ale krásná být chtěla. Do dnešního dne si přála být jen tak normálně krásná. Nyní ale cítila, že tajemná dívčí socha je krásná jaksi zvláště, velmi neobvykle. Monika nedokázala přijít na to, proč ji socha tohoto nehotového dívčího těla tak fascinuje. Stále více a více vnímala její blízkost, jako by se nacházela ve společnosti někoho známého, někoho velmi důvěrného. Moniku najednou obklopila jakási sladká tíže, která ji zbavovala části její energie, části jejího já. Čím více na ni doléhala příjemné slábnutí, tím více měla pocit, že již není na tomto zvláštním místě sama. V okamžiku, kdy neznámá tíha ulehla Monice na čelo a spánky, uslyšela pojednou jakýsi ozvěnou zahalený hlas. Lákal ji za sebou, mámil ji jako mámi nočního motýla rozsvícená lampa. Na Moniku doléhal stále větší a větší všeobjímající tlak, jako by se potápěla do hebkých vln hlubokého jezera. Pozvolna opouštěla tento svět a dostávala se do jiné existenční dimenze, do jiného času a prostoru. Když už měla pocit, že její tělo ztratilo všechny znaky trojrozměrnosti, tajemná síla tíhnoucí k jejímu tělu náhle ustala. V okamžiku, kdy pominulo Moničino rozostření mysli, spatřila před sebou neznámou dívku. Monika užasla. V siluetě jejího těla spatřila odraz kamenné sochy, u níž ještě před chvílí seděla. Krásné šaty sice mnohé zakrývaly, ale Monika se nemýlila. Byla to ona.

Teprve teď se Monika rozhlédla kolem. Stála s dívkou na rozlehlé zelené louce a všude voněly květiny. Monika všechny znala. Trhala je těsně před tím, než objevila kamennou dívku. Teď už nebyla z kamene a Moniku fascinovala snad ještě víc. Dívka se usmívala a mámivým pohledem Moniku vyzývala, aby ji následovala. Monika cítila, jak jejich kroky pozvolna přecházejí do tance a dívky se vznášely v rytmu nádherné hudby. Když hudba ustala, obě se zastavily. Monika měla nejdřív pocit, že jsou obklopeny hlubokým lesem. Podívala se lépe a spatřila kamenný háj plný nádherných lidských soch. Monika se jen obtížně soustředila. Chvillemi se jí zdálo, že sochy jsou z kamene, jak se na sochy sluší, chvillemi vypadaly jako živé. Měla dojem, jako kdyby se v její hlavě nacházela jakási počítačová obrazovka, která začala pojednou nekontrolovatelně přeskakovat z jednoho programu do druhého. Moničinu zmatenost ještě umocňovaly jakési podivné zvuky vycházející z okolí jednotlivých soch. Když se Moničin zrak po nějaké době opět zaostřil, spatřila armádu průhledných postav. Oháněly se sochařským náčiním a Monika zpočátku nechápala, co vlastně dělají. Opracovávaly totiž již dávno hotové sochy. Na konci dlouhé řady soch se nacházel jediný volný podstavec v celém kamenném háji. Tajemná dívka postavila Moniku na podstavec a v tom okamžiku se také kolem ní objevily průhlední sochaři. Monika najednou cítila, že i její tělo obsahuje na některých místech kusy kamene. Její srdce tížily hlavně kameny z milostných zklamání a lidského nepochopení. Mistři sochaři je však dokázali odstranit celkem snadno. S kamennou zátěží v Moničině hlavě to bylo horší. Průhlední mužčkové však tesali a tesali a Monika pociťovala s každým úderem tajemných kladívek stále větší úlevu. Postupně odlétaly Moničiny chmurné pochybnosti o hodnotě své vlastní osoby, pukaly její pocity méněcennosti a nakonec praskla i skořápka dívčiny a upjatosti a uzavřenosti. Sochařici dokonce odstranili bojácnost a nejistotu z jejích očí. A tehdy Monika pochopila to tajemství, které jí chtěla kamenná dívka sdělit. Konečně dokázala pochopit své pocity, jež v ní vyvolával pohled na tu prazvláštní dívčí sochu.

Tady, na tomto místě, hluboko pod povrchem veškerého světa se nachází krása. Nyní ji Monika vnímala jako něco všeprostupujícího, věčného a nezničitelného. Jako jednoduchost zbavenou veškerých nepodstatností a zbytečností. Odsud prostupuje krása do lidského světa a halí všechny živé tvory hned při narození do svého uchvacujícího hávu. Lidské bytosti, které se však nedokážou vyrovnat s tvrdými zákony lidské reality, jsou stále více a více obklopováni kamenným příkrovem bolesti, smutku a zklamání. Ten skutečnou krásu naruší, nebo skryje docela. Monika sice slýchala už odmalička, že pravá krása člověka spočívá v jeho krásné duši. Vždycky si ale myslela, že je to jen taková slovní náplast pro ty, jež nebyli obdařeni tělesnou krásou. Teď se však nechávala unášet pocitem nového prozření a všudypřítomná krása jí vlévala do žil dosud nepoznaný klid a vyrovnanost.

Tajemní sochaři skončili se svou prací a Monika pochopila, že musí toto místo opustit. Dívka jí pokynula na rozloučenou a Monika opět ucítila tu opojnou tíži objímající její tělo. Najednou byla uchválena obrovským vírem, jenž s ní smýkal do všech stran, unášel ji dech tajícím silovým polem, až se konečně ocitla na pevné zemi. Otevřela oči a překvapeně hleděla sama na sebe. Její cop se ve víru rozpustil, knoflíčky u krku na halence opadaly a roztrženou sukni měla vyhrnutou až nad kolena. Monice se najednou zdálo, že tu není sama.

Podívala se na kamennou dívku, ale nic zvláštního už necítila. Když se však ohlédla za sebe, překvapením se jí zatajil dech. Její pohled, tentokrát přímý a sebevědomý, se vpil do stejně překvapených hnědých očí muže se sochařským náčiním v náruči. Monika uchopila sochařovo náradí do svých dlaní a nedovolila mu, aby znovu vztáhl svou ruku na kamennou dívku. Sochař zas nedovolil Monice, aby měla nějaký další kámen na duši.

## JÁ VÍM ...

### Václav FRANC

Já vím

život nekončí  
na planetě  
Abrahámovin

Já vím

i když  
většinou nevím nic  
nebo  
jen o málo víc

Já vím

někdy se ohlédneš zpět  
Kolik je to let

Já vím

život je propiska  
jenom nevíš  
kdy ti dojde náplň  
Když je člověku  
-náct  
nemyslí na konec  
má plánů na rozdávání  
sny k mání  
na doptání  
v místě sliby  
jen zkušenosti  
zkušenosti chybí

Já vím

někdy sníš  
jaké by to bylo  
kdyby  
kdyby nebylo žádné  
kdyby  
žádné nesplněné sliby  
vylhané alibi  
chyby

Já vím

občas i v životě sněží  
Do zahrad padá sníh  
Vzpomínky odlétly na jih  
Sníh  
ostrý šíp výčitek zebe  
Na obloze vypukl požár  
Požár sněhu  
Za oknem škemráš:  
Nebe!

Pošli něhu!

Já vím

svět se točil  
a točil  
a točil....

Já vím

dokud jsi mladý  
nemyslíš  
na počasí  
zajímají tě její vlasy  
úsměv a tvary  
milostné čáry  
chce se ti po zdech čmárat  
pocity podle nálad

Já vím

někdy se ohlédneš zpět  
Kolik je to let

Já vím

doma čekají na tvůj návrat ze školy  
Ty máš starostí víc  
než stromy na podzim listí  
(než se začnou obnažovat)  
Doma čekají  
nedospělé dítě

co má vrásky  
od let  
zapsaných v rodném listě  
jako na pololetním vysvědčení  
A paní učitelce těžkne ruka  
Doma čekají na tvůj návrat  
Máma tě chce vidět v kratásech  
ve dveřích se musíš sehnout  
pod tíhou let  
Přerostl jsi představy  
.. domů přicházíš jen se samými  
výbornými  
zprávami  
jen nepřidělavat starosti  
i když občas propadneš ze života  
doma tě vidí  
svého premianta  
který život ošidí  
jako profesora matematiky

Já vím  
každý občas ztroskotá  
v proudu života

Já vím  
někdy se ohlédneš zpět  
Kolik je to let

Já vím  
objal jsi dívku  
Byla plná rybníka za vsí  
Byla plná trávníku u splavu  
Byla plná živé vody  
Tvoje  
První holka  
Do nepohody

Kde je jí  
dneska konec

Já vím  
nepomůžou vzlyky  
smutky  
život si žádá činy  
skutky

Já vím  
den někdy klopýtá po schodišti  
v každém patře odhazuje  
pár gramů viny

kocoviny

Ve sprše si hraješ na déšť  
pro slzy ti nevadí  
že nemáš deštník

Zavřeš oči  
tma jako na konci  
nebo na začátku světa

Já vím  
občas vystoupíš na Olymp  
Někdy lehce  
a někdy zakopáváš  
o každý schod

Já vím  
někdy se ohlédneš zpět  
Kolik je to let

Já vím  
jsou i tací  
ke slovům se rádi vrací  
planě žvaní  
co všechno by bylo kdyby  
kdyby chtěli  
změnit život od základu  
celý  
a živí se tak léta  
po jejich práci dávno veta

Já vím  
kolikrát se člověk  
za život ocitne na dně

Já vím  
někdy do tebe  
vletí pětítunka smůly  
ani nestačíš napočítat  
první pád  
plánů  
Rázem je život za zatačkou  
Škoda  
prošlapaných bot  
než se vrátíš zpět  
odkud jsi vyšel  
škoda let

Já vím  
někdy se ohlédneš zpět



Kolik je to let  
Já vím  
a pak ti ujela  
dvacítka  
a třicítka se ti vysmála  
a ze čtyřicítky  
se na tebe šklebí  
vzdalující se poslední vagón  
Je pryč  
za obzorem  
nedohlédneš  
Zůstaly vzpomínky  
rozesypané po cestě  
jako sklo  
od prvního rozbitého okna  
viníkem byl neposlušný míč  
a čas  
v nás

Já vím  
život nekončí  
na planetě Abrahámovin

Já vím  
jednou zůstane dým  
a trocha vzpomínání  
ale co člověku brání  
aby každý den prožil

nejen přežil  
aby mu ráno vstříklo  
živou vodu do žil  
aby měl sílu  
zdraví  
cit  
aby zdravou vášní chyt  
pro každý dobrý skutek  
a každé jaro za městem  
jsi se narodil jak motýl  
věčně hledající pyl

Já vím  
já vím  
co vlastně vím

Já vím  
Co pro život  
přát si víc  
Já vím  
víc....  
..... víc nic.

Já vím  
život  
nekončí  
na planetě  
ABRAHÁMOVIN

## KAMENNÁ HOLKA : MONIKA

### Petr VESELÝ

Byl horký srpnový podvečer, Slunce přestávalo oslepovat a s nastupující tmou se otevíraly brány vesmíru.

Monika seděla na své provizorní lavičce a dlouho přemítala o kamenné holce. Neznala její jméno ani její příběh, tak si ty příběhy vymýšlela a nebylo jich málo. Nakonec jí vymyšlení příběhů vyčerpalo a ani ne snad pro vymyšlení samotné, ale pro pocit marnosti. Stejně se nikdy nedovím tvůj opravdový příběh, mlčíš tak, jako všechny sochy a kameny.

Možná že právě v tom mlčení je síla soch. Mlčením nás provokují ptát se proč tu jsou, co nám v tom nehybném zlomečku času, zastaveném na věčnost, chtějí sdělit. Monika přemítala o tom, co žene lidskou duši k tomu, že se člověk postaví před kámen a kousek po kousku z něho dobývá konečný tvar, mlčící, nehybný, jediné okénko filmu, jediné slovo básně.

Monice připadlo, že se jí kamenná holka vysmívá, jakoby jí říkala ty lidský balvane za čas se rozpadneš v prach a já tu budu dál sedět ve své nehybné věčnosti. Pocit marnosti z lidské existence jí sevřel hrdlo. Tak neskutečně vzdálená a přitom tak blizoučko byla ke kamenné holce, tak vzdálená v

čase a tak blízko v prostoru. Natáhla ruku a sochu pohladila. Moniko! Ano oslovila sochu svým jménem, sama tím byla zaskočena. Dala jsem ti své jméno, svou naději, jediné slovo z básně mého života. Dala jsem ti svou duši. Myšlenky se rozběhly. Co když je to obráceně, ty jsi Monika a já v tobě budu věčná až do posledního dne věků. Pak vyslovíš mé nebo tvé jméno? Mohutná magická síla nutila, Moniku přiblížit se blíž a blíž k soše až s ní splýnula.

Moniku hledali dlouho, ale ani ta nejdůkladnější pátrání nepřinesla úspěch, Monika zmizela a nikdo neměl tušení, co se mohlo stát. Roky uběhly a Monika se ztrácela i z paměti lidí.

Byl opět horký srpnový podvečer, vesmír se chystal otevřít svou nekonečnou náruč. Po cestě se blížil cyklista hnán nejasným nutkáním vrátit se na místo, které před časem náhodou objevil. Nelákala ho ani tak kaple Nejsvětější Trojice, ale nenápadná, trochu tajemná socha, kterou objevil poblíž zarostlou v kopřivách. Když odstranil kopřivy sedl si na poleno, které tam již muselo ležet hodně dlouho. Prochor, tak se náš jezdec jmenuje, seděl před sochou a začal si vymýšlet příběhy o kamenné holce.

Dlouho Prochora hledali, ale našlo se jen kolo opřené o kapličku Nejsvětější trojice. Nikde žádná stopa, žádné vysvětlení toho co se mohlo stát.

Je opět horký srpnový podvečer. Vypravěč tohoto příběhu, restaurátor Petr, sedí nad dopisem a pár fotografiemi, na kterých je socha ženy ztrácející se v kopřivách, v dopise starosta žádá o pomoc při opravě sochy. Neváhá a obratem volá. ....ano jistě pane starosto, tak tedy zítra touto dobou! Už se na tu vaši kamennou holku těším !

Petře !

Prochore !

Moniko !

## MONIKA A CHVĚNÍ

### Josef JINDRA

To jo, to je pravda, z celého českého jazyka miluji nejvíc poezii. A ten včerejší literární poetický pořad se mi docela líbil.

Ne, že bych ty básně neznala, ale hlavně přednes byl výborný. Až na tu jednu šrámkovskou báseň, tu jsem obsahově nějak neznala a ošívala jsem se, jak mě v ní autor odhaluje : ...Včera mne cos udivilo, byly to mé ruce, letěly mi k srdci, padly k němu prudce, vlny dvě ... a pak už jsem si to nezapamatovala. Až doma jsem si toho Šrámka našla, takže : .....vlny dvě tam o břeh bily, ty mne taky udivily. Byla jsem jak rosná louka ranní, bílý kůň se pásł na ní, odvíra jsem, bože, celá jiná, rostou na mně hrozny vína... .. Úplně jsem se cítila odhalená, tedy to, co prožívám. Občas.... Často....

Na mně také rostou hrozny vína, ale nikdo je netrhá. A pak dál v těch verších je něco jako že muži jsou loupežníci. No, mně nic neukradli. Asi proto, že nic poutavého a žádaného jim nenabízím. Jsem prostě pitomá a tlustá a brejlatá holka.

A kdyby přišel loupežník, co mu mám nabídnout? Vzdělání? Co by s tím dělal, loupežník ?!

Zase už mi to vnitřní chvění začíná rozechvívat útroby... Ach... Mám to překonávat?! Chvění. Říkám tomu tak. Víím, co to je a kdy to přichází. Tady jsem ukrytá s kopřivami a kamennou holkou, ale ta tomu nerozumí. A zas mě to nutí myslet na mužské přízraky a vyvolávat si je.

Teď jeden postarší muž jede kolem na kole. Zavírám oči, ale jako že vidím. A přestože mám oči zavřené, tak vidím, že na mě čumí, čumí, odjíždí za stromy, mám oči zavřené, on se mi do nich ale musí vrátit, a také se kvůli mně vrací, šlape pozpátku, ani jsem nevěděla, že bicykl má zpátečku, a už je tady, mám zavřené oči a teď cítím to chvění. A on čumí, ale teď už nečumí.... kouká... hledí ... usmívá se....a už je u mě, úplně jsem zapomněla, že nejdřív musí z toho kola sesednout, ale to už nevádí , a ani stařecký hlas nemá a polohlasně ke mně: ..... - Trápím se, trápím, myslím si, kde - kde bych tě nej- nejraděj potkal - .... Zakoktává se, neví jak dál, ale já víím a napovídám :- Ulice střídám, parky a nábřeží, bojím se krásných lží, bojím se lesa. V poledním lese kdo miluje, srdce své neunese -

.... Ted' to musí po mně opakovat, - opakuje - a musí přidat : ...- A já, Moniko, já miluji Vašeho ducha, Vaši krásnou netělesnou bytost -.... Ale tak ne, tak to nechci, proč jen to? A tak tedy dál jinak :...-A přes ten metafyzický vztah chci vyvolat vztah fyzický -... .. to jo, ale proč neví, že muž má mít touhu rozséváče a žena má úrodný klín? Proč to nedělá? Ale už to tuší a ruce se svraštelou kůží pokládá na má prsa a já je tam přidržuji :.... - Je těžké hledět bez závratí na něžnou křivku ňader tvých. -..... - I kdybych nevěřila sluchu, říkej to znovu ústům mým -.....- . tvůj prs je jako jablko z Austrálie, tvé prsy jsou jako dvě jablka z Austrálie, jak mám rád toto počítadlo lásky -.....

Podvědomě cítím ten naléhavý tlak , chvěji se a malinko jako otevírám oči a už to nejsou stařecké kostnaté svraskalé prsty, ale dlaně mladého muže s drobnými černými chloupky na hřbetu rukou a proměňuje se postupně z netvora v krásného mladičkého prince jako v pohádce... ale já nechci mladičkého kolouška, já chci vyzrálého muže, aby mi byl taky jako opora, tolik rozumu ještě mám i při tom chvění, a ted' ten jeho tlak je až palčivý a přimyká se ke mně víc a víc a cítím ho na rtech, snad jsem si měla sundat brýle, a drtí mi jazykem ústa a ted' šeptem .... a to je moc a moc krásné .... - Tvůj dech je jako víno ze Samosu, jež dozrávalo na ňadrech a na rtech zanechalo rosu, je jako víno ze Samosu tvůj vonný opojivý dech -..... já vím, já vím, má přece správně říkat „byl“ jako víno ze Samosu, ale ono je to vlastně zrovna ted', takže „je“, a už se jedna jeho ruka spouští po mém těle dolů, dolů a než ji zadržím či spíš popostrčím, už si udělala místo pod sukni na stehnech, cítím ji tam, bože , na těch mých tlustých stehnech ....

..... a maminka říká víš kolik mužů obdivuje na ženách právě jejich silná stehna přece si je neořežeš kuchyňským nožem abys vypadala jako ty vychrtlé čůzy co jsou spíš ramínka na šaty a jako podložka pod bohaté fotbalisty nebo superpodnikatele s majetkem získaným prapodivným způsobem a co se tím majetkem přikrejou jako teplou dekou Ty jsi jiná... Moniko....

Takže stehna tlustá, ale zato je to místo dost široké pro tu ruku, aby se uvelebila, se mnou vychutnávala dotek a stisk a plíživě se posuovala nahoru, tlačím na ni a marně ji zadržuji a ted' ta plešatá hlava, co mám na prsou, se pomalu tlačí dolů a dolů a čím dál víc je dole, tím má víc vlasů a já ji sama tlačím, bože, snad zasténám nahlas.....

..... Simča se tam dole holí prý je to praktické..... .ach.....a ten její ženatý amant má málo času a sama se vysmívá sobě a jeho ženě a říkává on od ní odjede a mě objede.... Simča je čuně a dojede na to on se kvůli ní stejně nerozvede ale jinou kamarádku nemám a dovidám se od ní věci co neznám a já jsem nepraktická já miluji poezii a každý muž pro mě by ji měl milovat také.....ale to bolestné a slastné chvění je už v celém těle.....ted' má říkat ... ach... říkej už konečně...tak říkej ...Moniko jsi motýl Moniko jsi včela Moniko jsi růže hozená do kostela ...říkej... Moniko jsi všechno co neztratí nikdy svůj pel Moniko jsi rozum který mi uletěl .... a tak tlačím tu hlavu co ztratila ze mě rozum dolů a na sebe a do sebe.... zavzlykávám.... - A někde uprostřed mě poznáváš jak okraj studně .... k tobě se vzdalují ... zde ňadra...nohy mé ...nad nimi ty... křik ptáka nad městem. -.....

Přichází konec chvění a ticho. Za chvíli uslyším ptáky a bzukot včel ...- Zvěř hledala se v našich pohybech a opony. Cím jsem ti přítomna, že už mi jenom nasloucháš jako závěsu Dodony, v které jsem složena -.....

Ale on ještě nesmí zmizet jako přelud než otevřu oči! Musí něco říci na rozloučenou, něco poetického, krásného, laskavého a já sama nevím , co by mi ted' měl říci. Alespoň poslední dotek udělat ! Pohlazení!

Neudělal !

-Je srdce tvoje na černej kámen lom! Snad milá prahne mít pomník a mít strom. I černej pomník a věrnou noční stráž, milence, jenž by bděl s kloboukem na kuráž - ... Jo, to je také Holan....

Ta kamenná holka za mnou zažila doteků tisíce, když ji Mistr sochař úder po úderu dlátem přiváděl k životu. Ale spodek jí nevytesal. Přestal. Brejle by jistě mít nemusela, ale třeba by mohla mít tlustá stehna. Jako já.

## KAMENNÁ HOLKA

### Draga ZLATNÍKOVÁ

Mám ji v počítači, ale chci ji vidět v jejím prostoru a dotknout se jí. Je čas mezi létem a podzimem, začíná pršet. Jedu za ní, jedu tam čekat... na mlčení nebo vyprávění. Prý je od kolen dolů beznohá. Minula jsem kapli a ... už jsem u ní. Tak se mi ukaž! Chodím dokola, odhrnuji z její náruče listí a - oddechla jsem si: jednu nohu určitě má a klečí na ní. Kdo jsi? Ticho, jsem tu sama. Najednou proletěl nad stromy pták a za ním jakoby doznívalo –ín, -ín. Co to může znamenat? Odcházím na chvíli k nedalekému rybníčku, ale náhle někdo polohlasně za mnou mluví:

Je ve mně uklizeno  
tichý smír  
stoupání neklidů hlídá hráz dveří  
Vpouští jen výsostné  
hlasy lyr  
Význam té chvíle jen znalec krás změří

Tři tečky za větami  
vykřičník  
sto hadích otazníků zkamenělo  
Poslední jako  
výkřik ční  
Tuším že zmrazit chce v kámen tělo...

Moje báseň! Ona chce asi, abych tu zůstala! Hm, musím si tě tedy nějak pojmenovat, kamenná holko. Kámenka? Kamenika? Kamenila? A zase ten pták a za ním doznívá –ín, -ína. ... Kamína!! Pro mě budeš Kamína. Díky za nápovědu, černobílý létavče!  
Kamíno, proč máš tvář k nebi? Co si to s ním povídáš?

Svět kolem troskotá. Kdo mi zabrání  
schovat se ve vraku jeho stínu  
Ohluchlá z třeskotu borcenin  
ztrácím pud k životu – asi zhynu

Z volání o pomoc skřípe mi hlas  
Lidé jsou neteční, já skoro němá  
Bude už líp, anděli strážný?  
Zůstaň, ať peklo mě nemá

Nevím o ní nic, kdo ji z pískovce vytesal, jak je stará, ale tohle bylo hodně z našeho světa. Trochu jsem se polekala. To stačí, Kamíno! - Doma jsem pro jistotu pečlivěji poslouchala zprávy, ale žádnou katastrofu nehlásili.

Musím na ni myslet, na Kamínu. Mluvila jenom ke mně? Nebo v přítomnosti dalších poutníků oživne a pohne se?

Včera padaly první vločky, pořádně velké, a na horách se už sníl na pár dní udržel.

Kamíno, Kamíno, přijde zima teplokradka  
sluncehřání budou krátká  
kdo ti oheň zažhne?  
Mlčí, oči vážné

Je pohádkové **zimní** ráno, stromy mají bílé kožišinky, které jiskří. Slunce se rozmýšlí, zda dodrží celou pracovní směnu, nebo si zabulačí. Běžky jsou v pozoru u dveří. Nejspíš pojedou obvyklou trasu. Na sněhové cestě se nečekaně smeknu a než se vzpamatuji z pádu, jsou běžky špičkami úplně opačně. Nechápu to. Tím směrem je přece hřbitov. A nejen on...Tím směrem je i Kamína! To je ale dost daleko, tam se mi nechce. Nakonec vyjedu alespoň na vršek kopce, odkud se dá pozorovat místo, kde Kamína přibližně je. Běžky na přemrzlém sněhu šustí a tak si zpočátku nevšímnu zvuků, vycházejících ze hřbitova po levici. Někdo do těch vzdechů a vzlyků zřetelně mluví:

Vracejí se  
postávačky u náhrobků  
křísitelky knotů a váz  
smutněnky nesmířené i ztišené  
čekanky na ozvěnu se steskem na čele  
- znovu a znovu jim vítr krade plamen  
rozsype zápalky a zhoufuje do neznámých písmen

Takoví budeme:  
pisatelé deníků na čtyři stěny domovů  
listonoši nedoručitelných zpráv  
o starost okradení objímači mramorů  
neúspěšní rušitelé hrobového ticha  
I z nás se stanou  
bezmocní ometači hrobů

Na rubu listů z kamene  
najdete jednu vzkaz:  
Náš popel trávě a zemi  
vy, tolik nám podobní  
hazarděři s časem

Rychle se vracím domů, otevřu blok s básněmi. Pod názvem „Ometačky hrobů“ je prázdné. To určitě Kamína, vykradla mi všechny verše z této básně a oživila někoho z obyvatel hřbitova. Co nejrychleji otevřít počítač a podívat se na její fotku a pohrozit jí, že ji vymažu. Ale Kamína se na obrazovce náhle zavlní a z prapodivného náručí vystupuje otazník a další, kroutí se jako hadi, teď vykřičník, dívka mizí a obrazovka je plná pohybujiícího se textu:

A ptát se po smyslu rána  
a ptát se po smyslu dne  
když ptáním se vzácný dar času  
jen zbytečně rozpadne?

A voda co vzala si někde šetří  
nechá si vítr co vzal i za bezvětrí

*A kde se ptát? Ve skalách?*

Kdy tam jít? Na koho bušit  
a křičet že vědět chcem  
z čeho je osud náš ušit?

A mlčením balvany nešetří  
i kdybychom slíbili duše tři

Tak samy a sami  
zůstanem s otázkami

Tak to jsme už dvě, plné otázek a jsme samy, i když já mám své blízké. Bojím se vypnout obrazovku, aby Kamína nezůstala někde v prostoru schovaná, protože je čím dál tajemnější. Ale obraz je už klidný a klečící neznámá se nehýbá.

Zase jsem prošvihla to nejranější **jaro** – pupence na smutečních vrbách a první opilé včely. Měla bych to napravit a zůstat co nejdéle v blízkosti stromů, polí, potoků a všeho, co tato krajina nabízí. Cestou ke Kamíně to všechno určitě potkám. Tajemno už mě tolik nespoutává, zato čím blíž jsem svaté Trojici, tím silnější vůně ze země a z lesa mě trochu opíjejí. Koušek za kaplí jsem ji znovu uviděla. Klečela na jedné noze jako poprvé, ale zdála se mi více mechovatá, obehnaná množstvím mladých kopřiv. Navíc nějaký popletený čmelák si chtěl nahnout vody z náručí, které tvořilo dolík nebo misku. Myslím si: Kamíno, jsi jako stará, musím ti říct něco povzbudivého, jarního.

#### T r á v a

Uprostřed složitých –ismů a –ací  
nezklame nikdy a je tu  
podřatá, zdupaná z mrazu se vrací  
poklopem hlíny, tiše a bez ovací  
Perlátka sluncí hýčká v sametu

Náhle cítím, jak mi ztuhla šíje, zato Kamína vzpřímila hlavu, chci si sáhnout na zátylek, ale ruka se nehýbe, zato ona svésila ruku podél těla, potom druhou a než jsem se nadála, já zkameněla, ona oživila, setřásla mech, upravila si roucho a otočila se směrem do lesa, jakoby se za někým dívala. Já nikoho neviděla, ale ona za tím nikým posílala svoje smíření:

Nebude tvé ráno taky mé  
leda tak cárek noci k blednutí hvězd  
o věčnost lásky nezavádíme  
snad ani o neřest

Zbyde otisk dlaně blízko mé  
vcházení prstů ke tvým spánkům  
a utišení krutě vědomé:  
opratě srdcím - bílým lipicánkům

Dořekla, já jsem se pomalu zlehčovala, tála a když ticho přeškrtl pták svým –ín, –ína, byla Kamína klečící kamennou holkou a já zase sama sebou. Došla jsem úplně k ní, dotkla se hřbetu dlaně. Jak já jsem jí rozuměla! Smířila se s tím, že bude jen ta, co byla chvíli živá a teď v ní všechno zkamenělo a je zase kamenná holka.

Nechala jsem **léto** dozrát do konce srpna, trávy do otav a svoje vzpomínání na Kamínu do touhy navštívit ji. Když slunce svým zapadáním vytvořilo na obloze kýčovitě barvy, už mě nic nazastavilo. Je nádherný večer, plný erotických doteků, způsobených vanutím teplého vzduchu po spoře oděných tělech. Vnímám určitou rozjitřenost v celém prostoru svaté Trojice, včetně rybníčku, pramene a potoku. Ještě jsem nedošla k ní, ještě jsem ji nezahledla, cestou lesem mi stromy nabízejí drobné šelesty a zvuky. Ale zpoza jednoho z nich slyším zřetelně otázku: Kdy je ti divně, ženo?

„Když venku a v muži je zataženo“ odpovídám automaticky.

A kdy je v tobě zataženo?

„Když v hrdle se vzpříčí blízké jméno.“

Přece tě něco k letu nutí.

„Melodie, již ve mně není k hnutí.“

Byla to moje staříčká báseň „Interview“ a někdo mě velmi snadno vtáhnul do jakési hry. Otázky zazněly za třemi stromy blízko pískovcové kamarádky, která dělala, jakoby nic. Nebála jsem se, Kamína je asi tak trochu pohádková bytost a tak si na chvíli vykouzlila dívky-tazatelky. Zkoumavě a dlouze jsem se na ni dívala, setmělo se, semtam dolehly zvuky konce prázdnin. Úplně jsem

zapomněla, že držím v ruce kytku z lučních trav a květin, nějaké červené a růžové máky, dokonce i slunečnici. A že jsem to sbírala pro ni. Když jsem si byla jista, že v té tmě nikdo nemůže vidět bláznivku, vkládající cosi do podivně spojených paží sochy, položila jsem tam rychle tu nesouroudou směsici.

Kamíno, máme spolu tajemství, víš to? Až přijde podzim s karnevalovým rejem barev, možná zase přijdu, možná si tě vyvolám v počítači, ale už teď je jasné, že jsi moje tajná a tajemná kamarádka.- A polohlasně jsem jí odříkala báseň „O duši“, skoro jako modlitbu:

Je prosta neřesti  
duše jež nechřestí  
kamínky lásky šterkovím nenávisti

Jen ve mně zachrasti  
dojdu ti na chrastí  
podpal se uvnitř oheň čistí

Pak blízko tebe  
nikoho nezazebe

Sbohem, Kamíno!

## MONIKA A SROVNÁNÍ

### Bohumír PROCHÁZKA

Monika si jezdí ke Kamenné holce srovnávat věci v hlavě. Už měsíc. Už měsíc si srovnává věci v hlavě marně. U měsíc si nechce připustit nesrovnatelnost.

Kamenná holka je socha blízko kapličky na kraji lesa. Ale lidi o ní nic nevědí. Nikdo, vlastně skoro nikdo o ni nemá zájem.

Za všechno může, jak u Moniky bývá často, umění. Umění muzika. Po mši řekl Monice pan farář: „Dobře zpíváte.“ To byla první slova, která pan farář s Monikou promluvil. A na dlouho poslední. Monika si pak při svém sezení u Kamenné holky přemejšlela, jak může pan farář poznat při mši, že ona někde vzadu nějak zpívá. A jak bývá u Moniky zvykem, začala objevovat skrytý význam farárova poznání. Jak bývá u Moniky zvykem, neobjevila ho. Přesněji objevila, ale to už bylo pozdě, jak bývá u Moniky zvykem.

Ale v tom prvním okamžiku konala tak, jak obvykle konává – šla se pana faráře zeptat. I když od první věty uplynulo něco vody, pan farář věděl, o co jde. A pozval Moniku po mši na čaj. A Monika řekla že něco má, i když nic neměla a lhát se nemá. Věděla, že se musí jít poradit s Kamennou holkou. Kamenná holka neřekla nic, to obvykle Kamenné holky dělávají, tak Monika příští neděli šla. A vzala si kytičkovanou halenku, o které byla přesvědčena, že jí sluší, i když jí to nikdy nikdo neřekl. Monice takové věci nemá důvod říkat.

Na faře bylo lidí dvanáct, seděli okolo stolu, pan farář dolejšval čaj. Kdo chtěl, dostal bylinky, kdo nechtěl, dostal černý cejlonský. Monika si všimla, že pan farář pil kávu. Monika pila černý, protože po bylinkách se jí chce brzy čůrat. Mluvílo se hlavně o politice. Pan farář mluvil málo, skoro vůbec. Monika vůbec. Když se rozcházeli, podával pan farář každému ruku. Monice se líbilo, jak měl pevný stisk. Dlaň měl studenou.

Osudové setkání, které musí přijít v každém příběhu, nekonalo se v kostele, ani na faře. Při zamykání pojízdného košíku před Hypernovou někdo Moniku oslovil. Monice upadl bílý jogurt (ten je nejzdravější). Protože Monika není zvyklá, aby ji někdo oslovoval. Uklízeli s panem farářem rozlity

jogurt a Monika při tom byla ještě nešikovnější, než bývá obvykle. Obvykle bývá Monika nešikovná dost.

Potom šli hlavní ulicí směrem k faře a Monika byla najednou tuze ráda, že ulice byla dlouhá. Později u Kamenné holky si přišla na to, že se v životě ještě nikdy neradovala z dlouhé ulice. O čem tenkrát mluvili si moc nepamatovala, jen, že se farář zeptal, zda zpívá ve sboru. A taky si připomněla, že ji nabídl galantně místo po své pravici a vyčetla si, že se to vzhledem k jeho farářskému postavení nehodilo.

Posléze mluvila s panem farářem o sboru a muzice ještě mnoho slov. Duchovní přiznal, že zároveň s teologií studoval konzervatoř a že se to tehdejší jeho vrchnosti moc nelíbilo. Tohle Monika chápala, ale neznala důvod farářovy otevřenosti. Když si ho pak s Kamennou holkou ujasnily, zabála se. A zároveň zaradovala. Takové pocity bývají občas pohromadě. To Monika ví. Protože některé věci důvěrnější sdělují si lidé nějakým způsobem blízcí.

Potom všechno probíhalo tak, jak obvykle v béčkových filmech bývá. Neboť láska má sice tisíce podob, ale prapodstata je chválabohu stejná. I když slovo chválabohu u sluhy božího má příděch dosti pikantní.

Však aby věc nebyla příliš jednoduchá, musíme podotknout, že Monice chvíli trvalo, než si věc s Kamennou holkou dokázaly pojmenovat správným slovem. Vlastně rozhodl onen páteční podvečer koncertu jednoho kvarteta. Jeho název nemá na průběh našeho děje význam. Monika vůbec nepřemýšlela, jestli opravdu druhý lístek byl původně pro kaplana, který musel nenadále odjet. Jednak byla velmi naivní a druhdak už v tom stavu, že jediné důležité je, že půjdou na koncert. Po dlouhé době věnovala výběru ze svých dvou sukní a dvou halenek několikahodinovou pozornost. Snad poprvé použila parfém, aby jej vzápětí pečlivě smývala, protože přišla na to, že to se prostě nehodí.

Když vcházeli do divadla, představovali průměrný pár lidí, kteří prostě na koncert chodí. Mnoho pánů dnes mívá partnerky poněkud mladší. Pan farář měl oblek dobře padnoucí, Monika volila tu z halenek, která víc zeštíhluje. Místo bylo na balkóně. Muziku oba znali a brzy dostali se do onoho úžasného stavu uchvácenosti, který citlivější lidé občas prožívají. Jenomže uchvácenost nezpůsobila tu jen muzika. Uchvácenost byla tu umocněna přítomností druhého.

Do přestávky zůstala mezi levou rukou Moniky a pravačkou druhého posluchače na zábradlí před nimi pět centimetrů. Bylo to na začátku finále, kdy oba své ruce nadzvedli, aby je mohli položit na ruku druhého. Stisk byl pevný, neustoupil nikdo, trval až do děkovačky.

Doma si Monika naměřila 38,5 stupňů teploty a usnula až k ránu, po druhém rohylnu. V pondělí se s Kamennou holkou dohodla, že příprava na zkoušky vyžádá si velké úsilí a že tedy odjede na kolej a tak hned se nebude vracet. V univerzitním městě stálo dívku mnoho úsilí, aby se soustředila na učení a jen na učení. Nijaké rozptýlení či zábavy jí nehrozily.

V telefonu do koleje ji maminka pověděla velkou novinu – máme nového faráře, náš odešel na místo vikáře, už se to vědělo dlouho, že povýší, bude nám chybět.

A tak se Monika přijela učit na zkoušky domů. Navečer brávala skripta a jezdila ke Kamenné holce, že tam má sezení a některé věci si tam dočte. Protože většinou bulila, nikdy nic nečetla. Kamenná holka na to neříkala nic. Jednak byla kamenná a druhdak – byla to Kajčnice.

## **ČAJ pro chvíle pohody**

č.43 , duben 2010, ročník IX

Vydáno 5. dubna 2009 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

**TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!**